

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải *Đệ Tử Quy*

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 64

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta đã kết thúc chánh văn 3.1 “*Đông phải ấm, hạ phải mát*” (Thần tắc tĩnh, hôn tắc định).

Nhưng không phải chỉ có lạnh làm ấm, nóng làm mát mà là phải quan tâm đến tất cả mọi nhu cầu của cha mẹ. Vậy phải quan tâm đến những phương diện nào?

- Thứ nhất: Quan tâm đáp ứng mọi nhu cầu liên quan đến thân thể của cha mẹ như ăn, mặc, thuốc men, chăn đệm giường nằm, gọi là “*Dưỡng phụ mẫu chi thân*”.

- Thứ hai: Rồi đến phải làm sao để tâm cha mẹ được an vui, gọi là *dưỡng phụ mẫu chi tâm*.

- Thứ 3: Và cuối cùng là thành danh đức hạnh để cha mẹ được vẻ vang hay nâng cấp lên là giúp cha mẹ cái chí để thành thánh thành hiền, thì đây gọi là “*Dưỡng phụ mẫu chi chí*”.

Hôm nay, chúng ta sẽ học tiếp chánh văn:]

3-2. “Thần tắc tĩnh, hôn tắc định” (*Sáng phải thăm, tối phải viếng*)

“Thần hôn, định tĩnh” [*Đấy ạ,*] “Thần tắc tĩnh, hôn tắc định”, [*là “Sáng phải thăm, tối phải viếng”*]

Ở bài trước, chúng ta có đề cập đến Chu Văn Vương đối với cha ông là Vương Quý đã làm được đến “Thần hôn, định tỉnh” *[Sáng thăm, tối viếng]*. Do lòng hiếu thảo này đã cảm động, khiến nhân dân toàn quốc đều học theo.

[“Sáng phải thăm, tối phải viếng”. Bản chất là gì? Là]

Làm cho cha mẹ thực sự yên lòng

[Không phải là cha mẹ cần là coi như là hãnh diện là cầu danh, anh phải lên anh lay cha mẹ, không phải, là làm cho cha mẹ thật sự yên lòng.]

Khi tôi đối diện với thầy giáo, từng có một thầy giáo đề cập với tôi. Ông nói:

- Trong Đệ Tử Quy có “Vỏ trấu”.

“Vỏ trấu” chính là gạo đã xử lý xong, nhưng “Vỏ trấu” đó là những thứ hoàn toàn không ăn được, *[Vẫn còn ở bên trong]* nên ông nói có vỏ trấu.

Các bạn, nếu có người nói Đệ Tử Quy có vỏ trấu, quý vị sẽ nên như thế nào?

[Nhảy tanh tách lên đúng không? Cãi thật lực.]

Có cần lập tức phải biện luận với họ hay không? Biện luận có thể không có hiệu quả gì. Chúng ta trước là dùng thái độ khiêm cung để thỉnh giáo họ.

[“Nghe khen thì sợ, nghe chê thì vui; Người hiền lương, dân gần gũi”. Bạn vừa nghe có “Vỏ trấu” một cái là bạn bảo.

- Ủi giời ơi, tôi đang hoảng dương thế này, ông lại định bôi gio trát trấu lên Thánh giáo, mà cuối cùng là bôi gio trát trấu lên mặt tôi đấy ạ. Thôi, ông không có nhân duyên.

Có thể không ạ? Không nên, hoàn toàn không nên. Có cần phải cãi nhau không ạ? Đây ạ:]

...Biện luận có thể không có hiệu quả gì. Chúng ta trước là dùng thái độ khiêm cung để thỉnh giáo họ:

- Xin hỏi câu nào có vỏ trấu? Tôi thỉnh giáo ông.

Ông liền nói:

- “Thần tắc tỉnh, hôn tắc định” là vỏ trấu. *[Tức là “Sáng phải thăm, tối phải viếng”]*

Tôi tiếp tục hỏi:

- Vì sao ông cảm thấy đây là vỏ trấu?

Ông ta nói:

- Một ngày phải hỏi hai lần, quá phiền phức.

Tôi lại nói với vị thầy này, tôi nói:

- Những đứa trẻ sáng sớm thức dậy, liền đến cung kính vấn an cha mẹ: “Chào cha mẹ buổi sáng”. Mẹ thấy trên đầu con trai phát sáng, chứng minh hôm qua con ngủ rất ngon nên cha mẹ yên tâm. Sáng sớm có sự hỏi han của con cái khiến tinh thần người mẹ rất vui vẻ, công việc trong ngày rất có động lực. Đây là ưu điểm của việc chào buổi sáng.

[Hai lý do: Khi bạn đến, trông sắc khí của bạn tỏa hào quang ra thì cha mẹ yên tâm.

Thứ 2 là gì? Với cái lời hỏi thăm của con như thế thì tinh thần người mẹ rất vui vẻ, công việc trong ngày rất có động lực.]

TS Thái giảng tiếp:

Buổi tối hôm nay chúng đi học về báo cáo với cha mẹ:

- Thưa ba mẹ con mới về, hôm nay cha mẹ có khỏe không?

Khi chúng ta hỏi thăm cha mẹ, cha mẹ nhìn sắc mặt của con rất tốt chứng tỏ hôm nay ở trường học hành rất tốt, chắc không có xung đột với các bạn học, cha mẹ cũng yên lòng.

Cho nên buổi sáng hỏi một lần, tối đến hỏi thăm một lần, khiến cho cha mẹ yên lòng hơn và được an ủi thật nhiều.

[Có riêng gì đối với Cư sĩ Trung, Cư sĩ Châu đâu ạ, mà ngay Cư sĩ Chúc Hạnh cũng thế, sáng nào:

- Con chào Bà, con chúc Bà một buổi sáng tốt lành, con xin phép Bà con đi làm đây ạ.

Tôi yên tâm hẳn là vị ấy không bị ốm đau gì cả.

TS Thái giảng tiếp:]

Làm con cái như chúng ta một ngày chỉ nhớ cha mẹ có hai lần, thử hỏi một ngày cha mẹ nhớ chúng ta bao nhiêu lần?

Có một bà mẹ từng nói với tôi, bà nói:

- Trong mùa xuân và mùa thu, nhiệt độ thay đổi rất lớn, vì sợ con mình nửa đêm đắp mền dễ bị nhiễm lạnh. Bản thân tôi đắp mền rất mỏng, vì đắp mền mỏng nên ngủ đến nửa đêm cảm thấy lạnh, nên lập tức dậy xem các con có đắp mền hay không. Kết quả là đích thực đắp không đành lòng, nên tôi đắp lại mền cho các con.

Các bạn, cha mẹ đến trong lúc ngủ cũng không quên quan tâm đến con cái. Thử nghĩ cũng có thể biết cha mẹ một ngày nhớ chúng ta bao lần? Từng giờ từng phút đều quan tâm.

Nói đến đây, trong ký ức tôi cũng có ấn tượng rất sâu sắc, nửa đêm đều đột nhiên cảm thấy có người giúp tôi đắp mền. Mất mơ hồ mở ra là có khi là ba, có khi là mẹ đắp. Thân tình giữa cha con, mẹ con ở trong điều này có một loại hồ tương qua lại rất tự nhiên.

Tôi lại nói với thầy giáo này:

- Phận làm con như chúng ta, đặc biệt là khi tuổi còn nhỏ, rất khó nói là trong cuộc sống hay trong công việc, thậm chí là trong lúc kiếm tiền, khó có thể ủng hộ cho cha mẹ gì đó. Vì chúng ta còn nhỏ không làm được những điều này, nhưng ít nhất là đừng để cho cha mẹ lo lắng quá nhiều vì mình, phải để cha mẹ yên lòng.

“Thần hôn, định tỉnh” [*Sáng thăm, tối viếng*] chính là có thể thực sự khiến cho cha mẹ yên lòng.

[Chính là “Dưỡng phụ mẫu chi tâm”.]

Sau khi thầy giáo này nghe xong liền nói:

- Thầy Thái à, văn hóa xưa của thầy học không tệ.

[Bắt đầu khen đấy.]

Đương nhiên là tôi không dám nhận, rất sợ hãi. [*Nghe khen sợ*] Cuối cùng đột nhiên ông lại hỏi:

- Thầy Thái à, chính thầy cũng chưa làm được “Thần hôn, định tỉnh” [*Sáng thăm, tối viếng*].

Chúng ta là người đọc sách Thánh Hiền rất sợ người khác nói “Chính quý vị cũng chưa làm được”, đột nhiên rất sợ hãi.

[Đọc sách Thánh Hiền mà rao giảng ra rả, tôi cũng sợ chứ, tôi cũng sợ các bạn nói “Cư sĩ Bà không làm được” chứ. Vậy thì biểu pháp cho ai?

Hòa Thượng bảo cái tội, đặc biệt là những người đã học Thánh Giáo, những người chưa học không nói làm gì; người nào là người phá hoại Thánh Giáo hả các bạn? Người nào là người phá hoại Phật Pháp? Người học mà không hành.

Bởi vì khi bạn học không hành thì bạn biểu một cái pháp rất xấu, gia đình nhà bạn vẫn cứ họa hại, rồi đánh nhau, cãi nhau, chửi nhau. Những người khác, họ vào học họ nhìn thấy thế họ bỏ luôn “Tôi chả biết nhà ông bà

này học Thánh Giáo kiểu gì mà cuối cùng nhà cửa như thế, mồm thì nói cho đến hoa trời rơi rụng, vậy mà con cái cha mẹ cãi nhau âm ỉ”.

Vậy thì người này là người phá Thánh Giáo, người này là người phá Phật Pháp, người này là người phá Cổ Hán văn”. Hòa Thượng bảo: “Tội A Tỳ Địa ngục”. Cho nên tôi cũng sợ chứ. Cho nên Thầy Thái nói là.]

Rất sợ là người khác nói “Chính quý vị cũng chưa làm được”, đột nhiên rất sợ hãi.

Tôi hỏi ông ta:

- Vì sao ông cảm thấy tôi chưa làm được?

Ông nói:

- Hiện nay thầy ở xa nhà như vậy, làm sao thầy có thể sáng sớm thăm hỏi một lần, tối đến thăm một lần?

Hiện nay điện thoại rất phương tiện, sáng sớm có thể gọi, tối đến cũng có thể gọi. Vậy vì sao ông ta lại nói tôi là “Chính thầy cũng chưa làm được”. Tôi liền nói với ông ta:

- Nếu như buổi sáng tôi gọi một cuộc điện thoại, tối đến tôi gọi một cuộc điện thoại. Mẹ tôi nhất định sẽ la tôi, bà nói “Con không biết tiền điện thoại đường dài mắc lắm sao?”. Cho nên chúng ta học câu “Thần hôn, định tĩnh” này, quan trọng nhất là phải làm yên lòng cha mẹ.

[Đấy, khi bạn đã học được cái cơ bản là làm sao cho cha mẹ yên lòng, thì tất cả các hành vi khác bạn đều thấy có cái ngọn đèn như là cái ngọn đèn hải đăng để soi rọi cho bạn đi đúng hướng.

TS Thái giảng tiếp:]

Chỉ cần chúng ta cố định, ví dụ mỗi tối thứ bảy gọi điện thoại về nhà, mẹ đã đang ngồi ở đó đợi. Thậm chí điện thoại vừa mới reo, bà liền có thể đoán được là con gọi về. Trong mỗi lần gọi điện về, chúng ta nhất định đem

tình hình công việc, tình hình cuộc sống trong tuần đó nói cho cha mẹ biết, khiến bà hiểu rõ, không cần phải lo lắng.

Quan trọng nhất là ngôn ngữ, hành vi và đức hạnh của mình không nên để cha mẹ lo, điều này quan trọng nhất.

Nếu như chúng ta đối mặt với công việc, đối mặt với gia đình mà không có cách nào xử lý tốt, cho dù mỗi ngày gọi điện cho mẹ quý vị ba lần, mẹ quý vị có yên tâm không? Nên chúng ta học tập, phải nắm bắt được bản chất của mỗi một câu giáo huấn nên thực hành thật tốt. Đó là “Thần tắc tĩnh, hôn tắc định” [*“Sáng phải tĩnh, tối phải vắng.”*]

[Chúng ta đã đi hết chánh văn 3.2. “Sáng phải tĩnh, tối phải vắng”. Và các bạn phải làm sao để luyện được thành từ sự, thì chuyển thành thói quen, từ thói quen chuyển thành thành ý. Chứ không phải chạy vào một cái chỉ hỏi một câu: “Con chào cha mẹ, con đi ngủ”; hoặc là: “Cha mẹ đi ngủ nhé”, thì đây là bạn làm hình thức.

Chúng ta chuyển sang chánh văn:]

3-3. “Xuất tất cáo, phản tất diện” (tức là: *Đi phải thưa, về phải trình*)

[Cũng là để cho cha mẹ yên tâm.

Mục này có 3 ý:

- 1. Đi thưa về trình với cha mẹ*
- 2. Đi thưa về trình đối với tất cả người thân*
- 3. Đi thưa về trình với lãnh đạo*

Chúng ta nghe TS Thái giảng về ý thứ nhất:]

1. Đi phải thưa về phải trình với cha mẹ

Khi có việc ra khỏi nhà, phải nói với cha mẹ mình con đi đâu; Khi trở về cũng phải cho cha mẹ biết, là con đã trở về.

[Cái câu này, không biết có phải nhắc các bạn nhiều không, từ cái nhỏ này nó sẽ thành cái lớn. Chứ tôi thấy ở nhà tôi, Cư sĩ Quang Trung là cứ thường xuyên để tôi nhắc, tài thế chứ lại, sao mà chúng ta nghiệp chướng sâu dày thế! Bởi vì biết thừa một điều rằng là 10h mà chưa về đến nhà, chưa vào chào cha mẹ, cha mẹ chưa biết về hay không, là cha mẹ còn, gọi là lo lắng chưa ngủ được.

Cho nên là các bạn nhớ, khi có việc ra khỏi nhà, phải nói rõ con đi đâu. Có hôm chả nói gì cả, điện thoại thì vứt ở nhà. Thế đi mãi, tôi chả thấy đâu cả, đến lúc tôi hỏi, cũng chẳng thấy đâu cả, một lúc sau mới bảo:

- Con có thằng bạn, nó hẹn hỏi về Marx, thế con đi ra ngoài, quán nước, ngồi với nó.

Bảo:

- Ô thế chết, thế suốt cả lúc con ngồi như thế, mà mẹ không hề biết con đi đâu, sợ nhờ hay ra ngoài kia lại va vào, vào đâu rồi. Thế con có hiểu được như thế không?

Đấy, cho nên các bạn phải lưu ý điều đấy, bởi vì khi các bạn để cho tâm, các cha mẹ mà lo lắng, là tự các bạn mất phúc trước đã.

TS Thái giảng tiếp:]

Thật ra những thói quen này của bọn trẻ cũng rất quan trọng, chúng ta không nên xem thường những chi tiết nhỏ. Khi con cái hiểu được “Thần hôn, định tỉnh” *[Sáng thăm, tối viếng]* rồi, thì mỗi một câu thăm hỏi đối với cha mẹ đều nâng cao tình hữu nghị giữa cha con;

[Tại sao lại phải dạy các bạn là “Phụ tử hữu thân” mà lại không đúc kết lại một câu là “Mẫu tử hữu thân” hả các bạn? Có ai đặt câu hỏi đấy bao giờ không ạ?

Vâng ạ, bố có phải mang nặng đẻ đau đâu, mẹ mang nặng đẻ đau, nên lúc nào cũng thân thiết với con rồi. Thế nhưng nếu như mà bố không thân

được với con thì gia đình tan vỡ. Cho nên lại phải dạy, là phải “Phụ tử hữu thân” là cha con phải thân thiết.

Nếu như bạn đi công tác suốt, bạn chẳng hỏi gì đến con cả, thì liệu rằng là cha con có thân thiết được không? Không thể thân thiết được. Khi người cha mà chăm sóc con, cận kề ngày đêm thế này, thì tự nhiên là tình thương nó sẽ phát sinh, và khi tình thương phát sinh ấy thì cha con sẽ thân thiết. Đó!

Còn nếu như rất nhiều người cha con không hề thân thiết, mẹ con vẫn thân thiết nhưng mà gia đình ấy vẫn tan nát, có khi là bỏ nhau. Cho nên Thánh dạy tôi thấy không có một câu nào thừa, không có một câu nào sai.

TS Thái giảng tiếp:]

Mỗi lần đi thưa về trình là để chúng hiểu thêm tất cả hành vi của mình, đều không nên khiến cho cha mẹ lo lắng.

Đã từng có một học sinh, sau khi học xong trở về nhà, không bao giờ chào hỏi người nhà, lập tức đi vào phòng sách để chơi điện tử. Hơn một tiếng sau, mẹ em cho rằng em chưa trở về nhà, liền gọi điện đến trường, hỏi xem liệu phải chăng em đã bị thầy cô giáo giữ lại trường? Khi gọi đến, tôi vừa bắt máy. Mẹ của em rất lo lắng hỏi:

- Giờ đã tan học hơn một tiếng sao con tôi chưa về nhà? Có cần phải báo cảnh sát chăng?

Tôi nói:

- Khoan đã, bà nên tìm kỹ trong nhà xem.

Khi xem lại thì ra là đang ở trong phòng sách để chơi trò chơi điện tử khiến cha mẹ phải lo lắng nhiều. Cho nên một thói quen tốt nhất định phải tập.

[Trường hợp này ý, là các bạn mà có nhà mặt đất, nên lưu ý. Là bởi vì, mỗi một con, sống ở một tầng. Cha mẹ sống một tầng, thế là về, cũng không

có chào cha mẹ, không báo cho cha mẹ biết, cha mẹ cứ ngồi thẩn thức, không biết là 10h đêm rồi, không thấy nó về.

Còn nếu các bạn ở chung một mặt sàn như căn hộ của chúng tôi, thì dễ hơn nhiều. Cư sĩ Trung về đến cái thì là, phòng mình là kề sát cạnh phòng cha mẹ rồi, là chỉ cần cách cách mà thường không cần cách cách, vì chưa về là tôi không bao giờ đóng cửa, thì là biết ngay.

Các bạn ở nhà tầng, thì nên lưu điều này, không đến lúc xuống. Thế chẳng may nếu không nhìn thấy, mà lúc ấy các bạn lại đi trong nhà vệ sinh chẳng hạn, cha mẹ không biết thì cha mẹ cứ thế là thẩn thức, không biết nó đi đâu, không biết đến giờ này rồi sao nó chưa về.

Cho nên là các bạn làm con thì các bạn phải đặt các bạn vào vị trí của cha mẹ. Tôi kể cho các bạn nghe nhé:

Hôm qua, tôi có một người bạn đến chơi, thì người bạn này có nói rằng là, bố của vị ấy, hiện tại thì đang nằm ở trong bệnh viện 108, mê man bất tỉnh không còn biết gì nữa, vì năm nay 93, 94 tuổi, Alzheimer bây giờ chuyển sang thành người thực vật.

Thế thì, tôi mới hỏi:

- Vậy thì bây giờ, sao bạn đến chơi được với tôi?

Thì vị ấy nói là:

- Bởi vì là bây giờ ấy là 10 triệu một tháng là một cô, cô giúp việc, ở trong đấy, là là thuê ngay tại bệnh viện để chăm. Cho nên con cái thỉnh thoảng mới phải vào.

Tôi mới nhớ đến cái cảnh trước đây tôi đã biết. Tôi hỏi là:

- Có chắc là cô ấy ngồi 24/24 không?

Thì, vị ấy bảo là:

- Cũng chẳng chắc được. Thế nhưng mà phải chịu thôi.

Đây vị ấy trả lời một câu “Chịu thôi”. Tôi hỏi:

- Vậy thì, vậy thì 4 người con có thay nhau vào thăm không?

Bảo:

- Không, cũng ít, phần lớn là để giao cho cô giúp việc

- Vậy thì chị thứ hai đâu?

Bảo:

- Chị thứ hai thì bây giờ sang Mỹ để trông cháu ngoại.

10 triệu, 5 đứa con chia nhau ra, mỗi đứa 2 triệu, còn lúc nào thích vào thì vào, không vào thì thôi.

Thảo nào mà các cụ ngày xưa bảo “Nước mắt chảy xuôi”, trông hết cháu này cháu khác, nhưng bố mẹ mình thì sẵn sàng vứt ra, trong khi bố mẹ mình cận kề với cái chết. Các bạn không quay đầu trở lại thì chắc chắn là họa sẽ đến đều đều.

Rất nhiều người tôi thấy làm một cách vô tư, tức là không hề biết rằng mình đang làm sai. Tôi cho là nhà đấy vẫn còn có phúc, có phúc với thời đại hiện tại, là vì sao ạ? Ít nhất còn hơn là cái nhà lần trước tôi kể các bạn là, cụ 96 tuổi, khi cụ ăn, cụ nghen, thấy cháu ra để đập đập vuốt này để cho nó xuôi cơm xuống, thì lập tức là con giai nói luôn rằng là: “Thôi cho nghen để cho chết luôn đi!”.

Mình nghe xong mình cảm thấy vô cùng sợ hãi cho những người đấy. Vì biết là cái gì sẽ chờ đón họ ở tương lai.

Cho nên, đây lại nói là “Đi phải thưa, về phải trình”, kiêu gì thì kiêu, đi làm về muộn kiêu gì cũng phải chạy vào “Con đã về ạ! thưa cha, thưa mẹ, con đã về ạ!”. Còn nếu chưa trình bẩm với cha mẹ, tức là cha mẹ hiểu các bạn chưa về. Đây ạ, về chạy thẳng lên phòng chơi điện tử, cha mẹ lo lắng gọi điện vung đi khắp nơi, cuối cùng thì, hoá ra là chơi phòng chơi điện tử.

Cho nên một thói quen tốt nhất định phải tập, chẳng thể nào tự tốt, tự ngoan được. Muốn tốt, muốn ngoan thì phải tập. Mà, phải tập mãi thì nó mới thành thói quen.

Đây gọi là gì hả bạn? Thầy Thái nói là: Tư tưởng thì dẫn đến hành vi; Hành vi dẫn đến thói quen, thói quen thì dẫn đến tính cách, tính cách thì dẫn đến tính mệnh, đúng rồi ạ, hoàn toàn đúng ạ.]

2. Di thừa về trình đối với tất cả người thân

[Đấy nhé, không có lại bảo tôi chỉ trình với Bố mẹ tôi thôi, thế còn vợ chồng con cái tôi mặc kệ. Không phải.]

Ví dụ: Đối với vợ có cần phải di thừa về trình chẳng? Cần! Vì sao? Vì đối với người quan tâm mình, chúng ta nên để họ an tâm mới đúng, đây là việc làm người nên thông cảm lẫn nhau. *[Bạn cứ đặt mình vào vị trí của người khác, là bạn sẽ hiểu ngay người khác nghĩ gì thôi mà]*. Thế nên đi đâu cũng cần phải nói cho vợ biết,

[Ta quen thế này rồi, nên Thầy phải dạy cho từ cái nhỏ.]

Nhưng hiện nay giữa vợ chồng có chân thành thẳng thắn như vậy chẳng? Nếu như giữa vợ chồng không chân thành thẳng thắn, còn phải che giấu giếm, như vậy sống với nhau mấy mươi năm sẽ vô cùng đau khổ.

Duy trì gia đình có một nguyên tắc rất quan trọng, tức là không có bí mật. Sống với nhau chân thành, bao dung lẫn nhau, rất nhẹ nhàng, tự tại, đi đâu cần nói cho vợ biết.

[Không có bí mật thì ví dụ như có tiền riêng chẳng hạn, chôn ở 1 góc. Thế là thỉnh thoảng đi thì lại nhón 1 cái là đi. Đây là nói chôn 1 góc thôi, chứ chưa kể là có bồ. Cho nên Thầy nói là sao ạ? Vợ chồng không nên có bí mật. Chẳng qua bạn có bí mật là vì gì? Vì bạn sợ thiệt thòi đến bạn, nên bạn mới phải giữ bí mật thôi.]

Khi chúng ta xác định không về ăn cơm, nhất định hãy nói sớm cho vợ biết. Quý vị không nên đã quyết định không ăn cơm mà mãi đến 12 giờ trưa mới gọi về, vợ ở nhà đã chuẩn bị cơm cho quý vị xong rồi.

[Trường hợp này 12h trưa vẫn còn gọi, còn nhiều người thì không gọi.]

Chúng ta không nên lãng phí công sức và sự quan tâm của người khác dành cho mình, chúng ta nên quý trọng, và thông cảm. Vì thế nên gọi điện về nhà sớm, nói với bố mẹ hoặc nói với vợ, nói với người trong nhà để họ không cần phải uống công bận rộn.

Khi giữa người thân đều có sự thông cảm lẫn nhau, thì đó chính là “Gia hòa vạn sự hưng” (Là gia đình hòa thuận, thì vạn sự hưng thịnh).

[Bạn nào đi đâu, có báo cáo với vợ, hoặc là có báo cáo với chồng, giao tay tôi xem ạ? Vâng ạ. Vâng. Thế Tùng đi đâu có báo cáo vợ không hả con? Cố gắng báo cáo hết 100% nhé, không thì vợ ở nhà nó lo đấy.]

Có những bạn trong lúc bối rối công việc gia đình, tôi tình cờ gọi điện:

- Con ở đâu?

- Con đang ở ngoài đường, con đang đi, con buồn lắm ạ.

Thế là tự nhiên Cư sĩ Bà cảm thấy, sao mà lo lắng thế. Tôi mới bảo:

- Phải về ngay lập tức, không ai cho đi ra ngoài đường.

Bảo:

- Vâng ạ, con về ngay ạ.

Tôi bảo:

- Về ngay, chỉ có về nhà là nơi chốn bình yên thôi. Không được đi ra ngoài đường vào buổi tối.

Vậy thì vợ chồng có bao giờ hiểu được điều đấy không?

Đúng là một cái nguyên tắc rất đơn giản mà mình lại không làm được. Cái nguyên tắc đơn giản đấy là gì, là phát tâm vì người, chuyển ý nghĩ, không vì mình nữa mà vì người, thì bắt đầu bạn đặt mình, vào cái vị trí của người, bạn sẽ hiểu ngay người nghĩ gì. Rất đơn giản, tôi thấy rất đơn giản luôn ý. Thì khi bạn hiểu người nghĩ gì, thì bạn cứ thế mà bạn hành xử thôi. Nhưng cái quan trọng nhất là chúng ta không chịu nghĩ, xem người nghĩ gì, mà chúng ta chỉ nghĩ đến, là xem ta cần gì.

Ngoài việc, phải đi thưa về trình với lại cha mẹ, với vợ, thì thứ...]

3. Đi thưa về trình với lãnh đạo

[TS Thái giảng tiếp:]

Ngoài việc ở nhà phải đi thưa về trình ra, chúng ta trong công việc, ở trong công ty thật ra cũng nên là đi thưa về trình.

Ví dụ quý vị có việc đột xuất cần đi xử lý, nếu quý vị không nói với ai, đến lúc đó đột nhiên có việc cần hỏi tới quý vị, như vậy họ sẽ không biết quý vị đi đâu, vậy thì sẽ ra sao?

Mọi người sẽ vô cùng nóng ruột, cấp trên sẽ có lời trách mắng với quý vị. Đến lúc đó cảm thấy không có tín nhiệm đối với quý vị. Cho nên chúng ta phải biết nói:

- Bây giờ tôi cần đi đâu đó, 20 phút sẽ trở lại.

Hoặc là nói:

- Hiện nay tôi cần đi xử lý một chút việc, nếu có việc đột xuất cần tôi xử lý, thì lập tức gọi điện thoại cho tôi nhé.

[Vâng ạ. Các bạn là công chức ai làm được điều này ạ? Các bạn giao tay tôi xem ạ. Đi đâu đều báo cáo với lãnh đạo ạ? Vâng ạ.]

Lúc này chỉ cần quý vị mở máy điện thoại, nếu không đến lúc đó, quý vị tắt máy, người ta lại không tìm được quý vị, thì không khí sẽ không tốt.

[Tôi trước cũng làm lãnh đạo, tôi chán nhất là nhân viên cứ mỗi lần tôi gọi đều tắt máy, ò e í ỏi. Mà được quyền nhận, thì không bao giờ nhận những người đấy. Mà nếu được quyền thái hồi, thái hồi những người ấy đầu tiên, vì không thành thật. Chuyên môn là sợ thiệt, sợ thòi, là lúc về chẳng may, ví dụ lãnh đạo có gọi nhiều không, đương nhiên thì lãnh đạo cũng phải lưu ý là nhân viên họ cũng còn có gia đình, có rất nhiều việc khác. Thế là tắt búng máy đi, thế xong đến lúc lãnh đạo gọi mãi không được, chán thì phải chịu. Thế đến hôm sau hỏi:

- Sao hôm qua không gọi được.

- Em để quên điện thoại ở đâu đấy, hoặc là “Máy em hết pin chẳng hạn”, “Máy em thế này thế khác”, “Hoặc là em đi đến chỗ này máy em nó không phủ sóng”.

Toàn dối hết. Cho nên đây ạ:]

Người ta lại không tìm được quý vị, không khí sẽ không tốt. *[Cứ thành thật thôi. Trước đây mình không biết, thì bây giờ mình biết rồi.]*

Cho nên đi thừa về trình, chính là khiến chúng ta nhạy bén thấu hiểu được những người quanh mình, không nên vì không biết chúng ta đi đâu mà nóng ruột.

Sau đó chúng ta cũng thường lãnh hội được ngôn ngữ hành vi của mình, có tạo thành gánh nặng cho người khác hay không. Nên dụng tâm nỗ lực ở điểm này. *[Đó.]*

[Xin chia sẻ thêm với các bạn bài “Mẹ ơi con ỏn”. Đây chính là cách làm thế nào để cho cha mẹ yên tâm khi bạn vắng nhà.]

Bài đọc thêm: MẸ ƠI CON ỎN

Có 1 chàng trai 27 tuổi chu du khắp thế giới luôn mang theo tấm bảng có dòng chữ “Mẹ ơi con ỏn”. Bạn sẽ không bao giờ, có thể bằng cách nào mà đo lường được tình yêu của mẹ dành cho mình. Dù bạn có lớn khôn đến

đâu, trong mắt mẹ, bạn vẫn chỉ là một đứa trẻ. Mẹ sẽ luôn lo lắng và dõi theo từng bước chân của bạn, đặc biệt là khi bạn đang ở rất xa khỏi bà.

[Đợt này thì Cư sỹ Trung cũng có tiến bộ nhiều. Đi Thái 3 tuần, thì tối nào cũng gọi điện, thế là tôi yên trí.]

Jonathan, người Brussels, đã có một quyết định táo bạo ở tuổi 27, khi anh bỏ công việc người mẫu bán thời gian và chuyên gia tư vấn để đi du lịch khắp thế giới. Không ai khác, mẹ anh là người lo lắng cho anh hơn cả. Yêu mẹ và không muốn để cho mẹ hao tổn tâm lực vì mình, nên Jonathan đã có một cách vô cùng đặc biệt và đáng yêu để trấn an mẹ.

[Không thì ngày nào cũng thoi thóp, máy bay có bị tai nạn không nhỉ, ô tô thì như thế nào, rồi nó đến chỗ này, nó có biết đường đến, đi đến không, hay lạc đường, hay đưa nào lại bắt nạt nó. Lúc nào cũng thoi thóp, cho nên anh này anh nghĩ ra cái cách.]

Để xua tan nỗi lo của mẹ, Jonathan tạo dựng trang “Mẹ ơi con ổn” trên trang mạng, chàng trai chu du khắp trái đất không quên gửi thông điệp “Mẹ ơi con ổn” về cho mẹ, người có lẽ ngày đêm chỉ mong chờ tin con.

Cuộc hành trình khám phá thế giới của Jonathan bắt đầu từ Cuba, chàng trai thông minh và giàu tình cảm này đã cập nhật toàn bộ hình ảnh chuyến đi của mình cho mẹ theo cách hết sức vui nhộn và sáng tạo. Những bức ảnh của anh, dù ở đâu, cũng nổi bật dòng chữ: “Mẹ ơi con ổn” khiến cộng đồng mạng xúc động mà rơi nước mắt.

Jonathan nói với tờ The LADbible:

“Các bà mẹ luôn lo nghĩ, đặc biệt là mẹ tôi. Để liên lạc với mẹ thì khá là phức tạp vì thế tôi quyết định đưa ra một thông điệp tích cực để cho mẹ thấy thế giới đẹp để biết bao và rằng tôi vẫn ổn”

[Cái này tôi thấy rất dễ, là bây giờ, tất cả các bạn mà cập nhập cái thông tin gì trên facebook, thì máy tôi đều báo ngay, cho nên cái trường hợp này là, Jonathan làm thế này là rất dễ. Vì máy bà báo ngay những hình ảnh là con đang ở đâu.]

Bất cứ đi đến đâu, dù là đáp tàu ở Peru, đi bộ xuyên núi ở Bolivia, cưỡi lạc đà ở Morocco, thăm đền Angkor Vat ở Cambodia, hoặc bơi lội tại bể bơi ngoài trời ở Kuala Lumpur, anh luôn nhớ về người mẹ hay lo nghĩ của mình, và không quên chia sẻ trực tuyến những trải nghiệm quý giá của mình với mẹ.

Cách Jonathan trân trọng tình yêu của mẹ mình quả thật khiến không chỉ khiến các bà mẹ, mà tất cả chúng ta đều nể phục.

Liệu chúng ta có nên học tập anh chẳng? Chắc chắn là các bà mẹ của chúng ta luôn muốn biết con mình liệu có ổn hay không.

Điểm dừng chân cuối cùng trong chuyến thám hiểm vòng quanh thế giới trước khi anh trở về Brussels là ở Singapore.

Jonathan thử nhiều cách sáng tạo để chuyển tải thông tin cho mẹ, ví dụ đây là bức ảnh với dòng chữ “Mẹ ơi con ổn” anh viết trong lòng bàn tay khi đang nhảy dù ở Playa del Carmen, Mexico.

“Tôi chụp hình khi vui vẻ lẫn khi sợ hãi cùng với khi tắm biển, để muốn nói rằng, dù ở vào bất cứ tình huống nào, tôi vẫn ổn” – anh chia sẻ.

Vì thế, dù đi đến đâu, dù cao tít, trên dãy núi Andes ở Peru, tại thành phố lịch sử gọi là Machu Picchu ở Peru..... hay tại Titicaca yên bình ...hay là đang ăn loại bánh pizza ngon nhất thế giới ở Roma – Italy, hay là trải nghiệm văn hoá H’mong với một gia đình truyền thống ở Sapa, Việt Nam. Jonathan luôn cố gắng chụp một tấm ảnh cho mẹ và người khác xem để thấy thế giới vẫn đẹp đẽ, và anh thì vẫn cứ bình yên!

Ngắm những bức ảnh với những nụ cười tỏa nắng của anh, hòa mình giữa thiên nhiên, trong thành phố, núi cao, biển sâu... với xung quanh là những người bạn mới đủ sắc tộc và tôn giáo khác nhau, chúng ta như nhận ra thêm được từ anh một thông điệp:

“Hãy dũng cảm vượt qua khỏi những lo toan, bon chen, sự nghiệp, danh lợi, hãy thử một lần sống hết mình với đam mê, và cho mình cơ hội được nhìn ra thế giới, một thế giới của lòng tốt, sự hòa ái, và thiện lành”.

Cuộc sống thật là tươi đẹp, đầy màu sắc khi con người biết trân trọng những năng lượng tốt đẹp và tích cực. Thông điệp “Mẹ ơi con ổn” của Jonathan đơn giản, nhưng hàm chứa biết bao điều vĩ đại.

[Ở đây là từ Hưng này, rồi là Việt Anh này, thế rồi là, Hiếu này, rồi Chubi, phải rất lưu ý điều này. Các con đi ra ngoài thì phải hiểu là cha mẹ ở nhà rất lo lắng.

Sau đây bạn xem một vài hình ảnh cảm động “MẸ ƠI CON ỔN” mà anh đã gửi cho mẹ suốt chặng đường du lịch khám phá của mình.

Khi đang ở ngoài du thuyền, ở ngoài cùng các bạn chơi cũng lại là ‘Mom I’m fine’; khi đang nhảy dù đây, bạn nhìn thấy không ạ? Một tay này là ‘Mom’, tay này là ‘I’m fine’,

Đây, trông ngược cây chuối lên, vẫn cứ là ‘Mom I’m fine’.

Đây là đang ở dưới đáy biển, đang du lịch đây ạ, vậy thì sao ạ? Cũng có một cái biển bên cạnh là: ‘Mom, I’m fine’ – Mẹ ơi con ổn.

Thế này thì dưới biển thế này, thì tôi nhìn thế này, tôi cũng yên tâm. Chứ bảo nó, chưa bao giờ Cư sĩ Trung đi biển mà tôi không lo lắng, tôi nói thật với các bạn như thế. Tôi mà ốm, tôi không đi ra biển được thì tôi xin mời Cư sĩ Trung cũng ngồi tại phòng, ở khách sạn. Khi mà tôi ra biển được, thì tôi xin mời Cư sĩ Trung ra, thế nhưng mà mắt tôi là luôn trong hàng trăm, hàng nghìn là người cứ dõi theo xem là con trai mình ở đâu xem là nó có chạy ra quá xa không, hay là nó chìm dưới biển không? Không hiểu các bạn có hiểu được không ạ?

Bài này cũng để cho các bạn thấy là, cuộc sống nó cũng rất là dung dị, nếu như bạn thật sự biết quan tâm đến cha mẹ cần gì, thì nó rất đơn giản thôi.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

*Ngày mai chúng ta sẽ học đến câu “Thường ỉn định chớ danh lợi mà
đổi nghề” (Cư hữu thường nghiệp vô biến)*

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hoá tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn.]
